

MATERIAŁY I ŹRÓDŁA

Юрій Стецик (Дрогобич, Україна), **Yurii Stetsyk** (Drohobych, Ukraine)
ORCID: 0000-0003-1795-687X
DOI:10.30657/pha.33.2021.17
(Uniwersytet im. Iwana Franko w Drohobyczu)
e-mail: stetsyk_u_o@ukr.net

Судово-майнові акти Добромильського монастирського фільварку у Перемишлі (1734–1748 рр.)

Анотація

Подано огляд краєзнавчих праць з історії релігійної культури ранньомодерного Перемишля. Виокремлено спеціальні праці із дослідження східного чернецтва на теренах міста. Представлено огляд документальних зібрань до вивчення історії монастирського господарства. Подано підставові історичні відомості про чернечий осередок східного обряду при катедральному соборі Різдва Івана Хрестителя в місті Перемишлі. Встановлено, що до нашого часу не збереглася фундаційна документація цієї обителі. Натомість віднайдено та запроваджено до наукового обігу акти перемильського гродського суду: введення у володіння, орендний контракт, інвентарний опис, маніфестація.

Окреслено шляхи набуття монастирського майна та визначено матеріальне забезпечення обителі. Реконструйовано біографи світських дарувальників та василіанського чернецтва, яке працювало при катедральному соборі. З'ясовано обставини виникнення судових суперечок за монастирське майно, спричинені переходом юрисдикції василіанських монахів із єпархіального до протоігуменського підпорядкування. Представлено опис монастирського фільварку. Визначено умови передачі фільварку в оренду. Запропоновано добірку документів для дослідження історії господарства добромильської обителі.

Ключові слова:

Монастирський фільварок, протестація, маніфестація, інвентар, угода, інтромісія.

Streszczenie

Представлено перегляд місцевих опрацювань з zakresu historii kultury religijnej wczesnego nowożytnego Przemyśla. Wyodrębniono specjalne prace dotyczące studiów nad wschodnim monastycyzmem w mieście. Представлено перегляд zbiorów dokumentalnych do badania historii gospodarki klasztornej. Podano podstawowe informacje historyczne o ośrodku klasztornym obrządku wschodniego przy Katedrze Narodzenia Jana Chrzciciela w Przemyślu. Ustalono, że dokumentacja fundacyjna tego klasztoru nie zachowała się do dnia dzisiejszego. Zamiast tego odnaleziono i wprowadzono do obiegu naukowego akty Sądu Grodzkiego w Przemyślu: wprowadzenie w posiadanie, umowa najmu, opis inwentarzo- wy, manifestacja.

Представлено sposoby nabycia dóbr klasztornych oraz określono wsparcie materialne klasztoru. Zrekonstruowano biografie świeckich darczyńców i bazylianów pracujących w katedrze. Sprecyzowano okoliczności sporu o majątek klasztorny, spowodowanego przeniesieniem jurysdykcji mnichów bazylianów z eparchialu na podporządkowanie protohegumena. Представлено opis folwarku klasztornego. Określono warunki przekazania gospodarstwa w dzierżawę. Представлено wybór dokumentów do studiowania historii gospodarstwa klasztoru Dobromilskiego.

Słowa kluczowe:

Folwark klasztorny, protestacja, manifestacja, inwentarz, umowa, intromisja.

Василіанські монастирі м. Перемишль привертали увагу багатьох дослідників, особливо сучасних. Зокрема їх цікавили різні напрями досліджень. Це, передусім, краєзнавчі праці з історії Перемишля, які дотично торкалися історії чернечих згромаджень та релігійного життя¹. Інша група досліджень – загальні праці з історії ЧСВВ, які побіжно подають фрагментарні відомості про окремі василіанські монастирі, що існували на теренах міста². Виокремле-

¹ С. Заброварний, *Інституційний розвиток суспільного життя українців Перемишля та Перемиської землі*, [w:] *Перемишль і Перемиська земля протягом віків*, т. 3, Перемишль–Львів 2003, с. 15-16; Г. Лакота (ЧСВВ), *Зібрані історичні праці*, Перемишль 2003, 330 с.; В. Чернецкий, *Звестки о месте Перемышли*, Коломыя 1897, 102 с.; L. Hauser, *Monografia miasta Przemyśla*, Przemyśl 1991, 165 s.

² Б. Балик (ЧСВВ), *Монастирі Перемиської епархії за владцтва Ін. Винницького*, „Записки ЧСВВ” 1958, серія II, секція II, т. 3, с. 69-97; С. Візер, *Монастирі в Україні першої половини XVII ст.: міжконфесійне протистояння*, „Пам’ять століть” 2004, № 2, с. 70-78; А. Добрянский, *История Епископовъ трехъ соединенныхъ епархій Перемышльскої, Самборскої и Сяноцкої, отъ найдавнішихъ временъ до 1794*, Львовъ 1893, 145 с.; М. Коссак (ЧСВВ), *Монастирі Галичини (передрук праці 1867 р.)*, „Лавра” 1999, № 9, с. 51-56; І. Крип’якевич, *Середньовічні монастирі в Галичині. Спроба каталогу* (передрук праці 1930 р.), „Лавра” 1999, № 5, с. 45-64; П. Павлине, *З історії Перемиської греко-католицької капітули*, [w:] *Перемишль і Перемиська земля протягом віків*, т. 3, Перемишль–Львів 2003, с. 167-188; І. Патрило (ЧСВВ), *Нарис історії Василіан від 1743 до 1839 р.*, „Записки ЧСВВ” 1988, серія II, секція II, т. XIII (XIX), с. 183-283; W. Chotkowski,

но спеціальні праці, в яких подається загальний огляд чернечого життя у Перемишлі³. Проте і ці розвідки відзначаються фрагментарністю, оскільки до нашого часу збереглася досить обмежена джерельна база.

При огляді документальних матеріалів, із розглядуваної тематики слід зауважити, що до нашого часу збереглися тільки поодинокі історичні свідчення. Зокрема, ми не маємо можливості відтворити повного документального комплексу монастирських канцелярій. Нам вдалося виявити різноманітні судові акти Перемишльської Консисторії східного обряду⁴, місцевих гродського та земського судів, фінансову документацію та кореспонденцію, пов'язану з побудовою нового монастиря і церкви на Засянні (1920-30-ті роки). Така обмеженість та вузькість джерельної бази не дає нам змоги оглянути всіх аспектів чернечого життя, а тому історичний розвиток монастирів представлений частково. Відповідно ця тема передбачає наявність певного дослідницького резерву, який можна реалізувати завдяки віднайденню та залученню нового, досі невідомого, архівного матеріалу, який би пролив світло на різні сторони аскетичного життя.

Сучасна дослідниця василіанського чернецтва Беата Лоренц вдало зауважила, що у 30-40-их роках XVIII ст. у Перемишлі діяла тільки одна чернече резиденція, яка була приєднана до Добромильського монастиря⁵. Тож зупинимося на огляді підставових відомостей про цей василіанський чернечий осередок, що функціонував при катедральному храмі Різдва св. Івана Хрестителя. Згаданий храм побудовано у 1540 р. При якому у XVII ст. засновано чернечу резиденцію, яка у 1746 р. була ліквідована. На даний час дослідження не вдалося віднайти фундаційної документації, яка б розкривала початки заснування обителі. Та й загалом до сьогодні не збереглося документації цього чернечого осередку. Натомість віднаходимо фрагментарні, дотичні відомості в актах Перемишльського гродського суду⁶.

Зокрема, нам вдалося віднайти частину майнової документації (акт введення у володіння 1735 р., орендний контракт 1736 р., інвентарний опис 1738 р., маніфестацію Терези Волчанської 1748 р.) монастирського фільварку, який належав до чернечої резиденції катедрального храму Різдва св. Івана Хрестителя. Запропонована добірка документів дозволяє окреслити майнове становище обителі та шляхи його набуття. Також документи відзначають приналежність резиденції до Добромильського монастиря та згадують про

Redukcje monasterów Bazylijańskich w Galicji, Kraków 1922, 150 s.; B. Lorens, *Bazylianie prowincji koronnej w latach 1743–1780*, Rzeszów 2014, 560 s.

³ М. Ваврик (ЧСВВ), *По василіанських монастирях*, Торонто 1958, 280 с.; *idem*, *Василіанські монастирі в Перемиській землі*, [w:] *Перемишль. Західний бастион України. Збірник матеріалів до історії Перемишля та Перемиської землі*. Під редакцією проф. Б. Загайкевича, Нью-Йорк–Філадельфія 1961, с. 86-96; *На Спомин*, Перемишль 1930, 36 с.; Ю. Никорович (ЧСВВ), *Церкви та монастирі Перемишля та Перемишльської єпархії* (передрук праці 1879 р.), „Лавра” 1999, № 11, с. 46-55, № 12, с. 50-54.

⁴ *Перемишльський архів. Документи архіву греко-католицького єпископства в Перемишлі*, „Богословія” 1982, т. 46, с. 178-207.

⁵ B. Lorens, *Bazylianie prowincji koronnej w latach 1743–1780*, Rzeszów 2014, s. 437.

⁶ Ю. Стецьк, *Василіанські монастирі Перемишльської єпархії (кінець XVII–XVIII ст.): монографія*, Жовква 2015, с. 239-250.

окремих ченців, які обслуговували катедральний храм. Зауважимо, що вже у 1748 р. не згадується про монахів при перемишльській катедрі, а натомість зустрічаємо відомості про світське духовенство: о. Теодора Янковського, декана Перемишльського намісництва та о. Дмитра Серединського, пароха перемишльського передмістя Блоння і прокуратора перемишльської унійної Консисторії. Така переміна була зумовлена тим, що із утворенням Святопокровської провінції (1739 р.) Чину Святого Василя Великого та входженням до цього утворення василіанських монастирів перемишльської унійної єпархії, чернецтво виходило із юрисдикції місцевого єпископа та відповідно поступово витіснялося із катедрального управління. Ці зміни спричинили виникнення юридичних суперечок щодо приналежності майна монастирського фільварку, оскільки резиденція припинила своє існування. Саме це спричинило необхідність внесення у 1740 р. облят до Перемишльських гродських актів вищезгаданих документів, щоб окреслити подальшу долю монастирського фільварку. По смерті Івана Волчанського, перемишльського бурграбія (відповідального за утримання замку), його брати Василь та Григорій Волчанські видали другу транзакцію, якою ще раз підтверджували акт передання фільварку у власність Добромильського монастиря. Проте, виявилося, що із закриттям чернечої резиденції у Перемишлі (1746 р.) фільваркове господарство незаконно перейшло у користування світського духовенства, що осіло при катедральному храмі Різдва св. Івана Хрестителя. Ці події спричинили до внесення у 1748 р. маніфестації Терези Волчанської, вдови Івана Волчанського, до Перемишльського гродського суду про порушення транзакції, укладеної 11.06.1734 р. про передачу фільварку на перемишльському передмісті Блонню для Добромильського монастиря, а не для перемишльського катедрального храму. Завдяки цій маніфестації фільварок було повернуто у власність Добромильської обителі.

То що ж собою представляв цей монастирський фільварок? Відповідь на це питання віднаходимо в його інвентарному описі від 24.06.1738 р. Інвентаризація фільварку була спричинена укладенням орендного контракту від 24.05.1736 р. між добромильськими василіанами та подружжям Андрієм та Варварою Роговськими. Тож зупинимось докладніше на огляді цього фільварку, який розташовувався на перемишльському передмісті Блоння за львівськими воротами. На території фільварку знаходився господарський двір, який обгороджено дерев'яним парканом. В'їзд до двору пролягав через дерев'яні ворота, споруджені із простих дощок. По середині подвір'я стояла дерев'яна криниця, оббита дошками із журавлем, невеликим відерком та коритом. Дерев'яна хата із сіньми, ганком, коморою, кафльовими п'єцами, дерев'яною підлогою, п'ятьма великими і малими паперовими іконами, очевидно слугувала житлом для челяді, яка обслуговувала господарський двір. Пекарня на дерев'яному фундаменті із глиняною пічкою, коморою та горіщем, де зберігався господарський реманент. Біля пекарні розташовувалися дві дерев'яні стайні для утримання корів, робочих волів, коней, гусей, курей, свинок. Всі ці будівлі були покриті гонтою, а тільки хліви соломою та обгороджені хворостом. За будинками розташовувалися сад, пасіка, два оброги для складання сіна, велика стодола із двома засіками для зберігання зерна,

возівня для складення господарського реманенту. Проте, в інвентарному описі відсутні відомості про розміри орних земель, що належали фільварку. Тільки згадано про те, що їх засіяно озимими житом та пшеницею, а також ярими пшеницею, житом, горохом, ячменем, бобом, просом, коноплями, гречкою, морквою, капустою.

Отже, монастирський фільварок перемишльського передмістя Блоння потребував постійного догляду та господарської праці, а будучи віддаленим від Добромільської обителі здавався останньою в оренду панам Роговським, які за використання фільварку сплачували щорічно 120 злотих. Запропонована добірка документів дозволяє простежити особливості організації господарсько-фінансової діяльності Добромільського василіанського монастиря св. Онуфрія. Однак, не вдалося віднайти документальний матеріал, який би дозволив простежити подальшу долю розглядуваного фільварку, що залишається перспективним напрямом для подальших архівних пошуків.

Документи

Документ I.

S. 558. *Ad officium etc. idem qui supra etc. obtulit intromissionem infra expressam ex actis Advocatialis Prem[isliensibus] authentice depromptam petens s[ub] scribat[ur] aringa juxta formam cancellariae usq[uae] ad verba de tenore tali.*

Actum Premisliae, feria quarta post festu[m] solennia Sacri Paschalis proxima anno Domini Millesimo Septingentesimo Trigesimo Quinto.

Ad iudicium praesens advocatiale scabinale[que] Prem[isliense] Acta[que] Iudicij ejusdem veniens personaliter generosus Ioannes Inicki obtulit eidem iudicio p[rae]senti et ad actandum porrexit intromissionem infrascriptam per iudicium praesens in bonis inferius specificat expeditam, petens et affectans a se offerente per iudicium p[rae]sens suscipi et actis suis connotari demandare, cujus affectationi et juri communi regni iudicium hocie anonuendem eadem, eandem intromissionem, a praefato offerente suscepit et actis suis connotavit tenoris talis.

Actum in fundo Bonorum Sirowskie antiquitur dicto cum alie annue fundo Chinkowskie nuncupato ac seorscivo a collegio Prem[isliensis] Societatis Jesu per g[e]n[er]osum Joannem Wolczanski⁷ actorum Cast[rensem] Prem[isliensem] suscentantem quaesitor et quaesitis in suburbio Prem[isliensibus] post portam Leopoliensis in planicie ejusdem suburbiis alias na Bloniu situato et situatis sabbatho magno post Dominicam Ramispalmarum quadragesimalem p[ro]ximo a[n]no D[omi]ni 1735.

⁷ Вовчанські (Волчанські з Бачини, *Wołczańscy z Baczyny*) – вйтівсько-кнезівський рід шляхетського походження, у XVI–XVII ст. посесори вйтівства у Самбірському старостві Перемишльської землі Руського воєводства. Родове гніздо – с. Вовче у Перемишльській землі. У XVII–XVIII ст. Вовчанські, зокрема, ті, хто набув земські маєтки, досягнув певного суспільного становища й матеріального статку, починають йменуватися Вовчанськими з Бачини. І. Смуток, *Формування еліт та історія шляхетського стану Прикарпаття доби пізнього середньовіччя (XIV–XVIII ст.)*. Навчальний посібник, Дрогобич 2012, с. 42-43.

Judicium advocatiale scabinale[que] Prem[isliense] infrascriptum ad requisitionem officiosam religiosorum in Christo Patrum Ambrosij Szczygielski⁸ concionatoris ordinarij et Bartholomaei Nehrebecki⁹ Regulae Divi Basilij Magni Presbyterorum ad ecclesiam rithus graeci latino uniti Premisliensem sub titulo Nativitatis Sancti Joannis Baptistae existentem ex dispositione tam Ill[ust]r[issi]mi Hieronymi de Unichow (s. 559) Ustrzycki¹⁰ Premisliensis, Samboriensis, Sanocensis episcopi rithus graeci latino

⁸ Щигельський Амброзій, світське ім'я – Антоній, син Миколи та Ядвіги. Народився у травні 1706 р. в с. Прухник Перемишльської землі. Закінчив філософські студії у Львівській школі отців-єзуїтів. Вступив до чернецтва 12.03.1729 р. у Лаврівському монастирі. Після року випробовування у новіціаті 30.07.1730 р. склав чернечі обіти професа і отримав дияконівські та ієрейські свячення із рук перемишльського владыки Ієроніма Устрицького. Із квітня 1731 р. виконував обов'язки пресвітера при Перемишльській кафедрі. Через три роки відправлений 10.08.1734 р. до Лаврівського монастиря, виконуючи протягом п'яти років обов'язки проповідника та сповідника. 1734 р. виступає у Перемишльському городському суді як прокуратор Лаврівського монастиря. У березні 1739 р. призначений ігуменом Ямницького монастиря. Впродовж серпня 1740 р. – січня 1741 р. проживав у Лаврівському монастирі. Після цього направлений до Перемишля, а згодом у вересні 1741 р. до Львівського монастиря Св. Юрія для проповідування та сповідання прочан. Із травня 1742 р. був проповідником Луцького Хрестовоздвиженського монастиря. У липні 1743 р. проповідував у Мильцівському монастирі. У серпні 1745 р. сповідник у Черниляві. Із вересня 1746 р. сповідник у Щеплотах. В травні 1747 р. сповідник Лаврівської обителі, а вже у лютому 1748 р. із цими ж обов'язками перебував у Святоспаському монастирі. У вересні 1749 р. повернувся до Лаврова, звідки через рік (1750 р.) скерований до Віцина. В 1751 р. призначений ігуменом Золочівського монастиря. Із лютого 1752 ігумен Турівського монастиря, а вже у вересні 1753 р. відправлений до Зимнівської обителі, де виконував обов'язки сповідника та пароха. Із липня 1754 р. був проповідником та сповідником Теребовлянського монастиря. В квітні 1756 р. ігумен монастиря у Сокільці. Із липня 1757 р. проповідник Чортківського монастиря, а із вересня цього ж року сповідник Сатанівського монастиря. Із вересня 1758 р. відправлений у Колодажне. У вересні 1759 р. скерований до Тригір'я для виконання обов'язків капелана. У травні 1765 р. перебував у Щеплотському монастирі для виконання обов'язків сповідника. Через рік направлений до Черниляви, а згодом до Львівського монастиря Св. Онуфрія. Після цього 1773–1774 рр. був вікарієм монастиря у Бесідах. Згодом, 1775–1776 рр. призначений капеланом Смільницького жіночого монастиря. Через рік прибув до Лаврова, будучи проповідником, а згодом направлений до Топільницького монастиря, де проживав протягом 1776–1777 рр. Після цього скерований до Дрогобицького монастиря, звідки відправлений до Дерезицької резиденції для душпастирської праці, де мешкав у 1778–1779 рр. 1.08.1781 р. переїхав до Лаврова, де виконував обов'язки сповідника. Помер 7.07.1786 р. у Лаврові. Ю. Стедик, *Василіанське чернецтво Перемишльської єпархії (друга половина XVIII ст.): словник біограм*, Жовква 2015, с. 254–256.

⁹ Негребецький Бартоломей – народився 1697 р. Вступив до чернецтва 1720 р. Склали чернечі обіти професа 1721 р. Отримав ієрейські свячення 1724 р. 1734–735 рр. пресвітер при кафедральному храмі Різдва св. Івана Хрестителя у м. Перемишлі. 1740 р. духівник чернечої резиденції у Наклі, що належала до Добромильської обителі. Помер 1756 р. у Жовківському монастирі. Львівська національна наукова бібліотека імені В. Стефаника. Відділ рукописів (далі ЛННБ ВР), ф. 3, спр. 435, с. 160.

¹⁰ Устрицький Ієронім – народився 1658 р. на теренах Сяноцької землі. Світське ім'я – Юрій, син Юрія та Анни із Літинських. Не відомо, коли та де вступив до чернецтва. Проте належав до Василіанського Чину та був присутнім на Львівській капітулі (1739 р.) на якій прийнято рішення про утворення Святопокровської провінції. 1715–1746 рр.

uniti, ac aliorum suorum superiorum rezidentium in praesentia generosorum Simonis Nowosielski, Joannis Ilnicki, tum honoratorum Andrea Magierewicz et Procopij Dmitruniewicz judicior[um] advocatium scabinaliumq[ue] Premisliens[ium] scabinorum aliorumq[ue] variae conditionis hominum fide dignorum ad actum infrascriptae intromissionis congregatorum, nec non ministerialis regni generalis providi Theodori Pindziura authentici et jurati, perquem jurisdictio praesens fundatio et proclamata est in fundum praedictorum bonorum in actu specificat[u] condescendit, jurisdictionem suam modo praemisse fundavit, post quam fundatam et proclamatam jurisdictionem praefatos religiosos in Christo Patres requirentes pro interesse sui suorumq[ue] succedaneorum ad ecclesiam memoratam Premisliensis successive residendorum agentis, vigore transactionis solennis inter g[e]n[ero]sos praefatum Ioannem Wolczanski susceptantem castren[sem] Prem[isliensem] et Theresiam de Niedzwieckie conjuges l[e]g[iti]mis ex puro erga Deum ter optimum maximum zelo, et exemplari pietate ab una ac praedictos religiosos in Christo Patres requirentes cum facultate tam p[raenom]inati Ill[ust]r[issi]mi episcopi, quam suorum superiorum obligationes in transactione eadem contentas libere ac benevole suo suorum succedaneor[um] in perpetuum suscipientis parte ab altera, hic Premisliae die undecima mensis junii anno Domini Millesimo Septingentesimo Trigesimo Quinto initae et conscriptem manibus tam g[e]n[ero]sorum Wolczanskich conjugum transactionis ejusmodi jurisdator[um], quam religiosos requiren[torum] nec non in vim approbationis in monasterio Sanctissimi Salvatoris die tertia januarij anno praesenti per Ill[ust]r[issi]mum et R[everend]issim[um] episcopum loci ordinarium superius expressum cum appositione sigilli usitati, ac demum per religiosum et admodum reverendum Patrem Ezechielem Bonczakowski¹¹ conventus Lawroviensis Regulae Divi Basilij Magni superiorem, nomine conventis Dobromiliensis ibidem superioris per religiosissimum Hieronymum Kuzmicz¹² Regulae Divi Basilij Magni subscriptae actis officii Cast[rensis] Premisliensis feria quinta post f[estum] S[anctae] Dorotheae Virginis et Martyris anno labenti roboratae ad actaque judicij sui advocatialis Premisliens[is] feria quinta post D[omini]cam Laetare Quadragesimalem prox[im]a anno similiter currenti per oblatam

був єпископом Перемишльської унійної єпархії. Із призначенням Онуфрія Шумлянського перемишльським єпископом виконував впродовж 1746–1748 рр. обов'язки коадьютора перемишльського владики. Проживав у Святоспаському монастирі, де й помер 12.10.1748 р. Похований у підземних криптах храму Лаврівського монастиря поряд із родовою усипальницею єпископського роду Винницьких. ЛННБ ВР, ф. 3, спр. 436, с. 475.

¹¹ Бончаківський Езехіель – народився приблизно у 1682 р. Вступив до чернецтва у 1709 р. Згодом у 1710 р. склав чернечі обіти професа. У 1713 р. отримав ієрейські свячення. Впродовж 1735–1740 рр. ігумен Лаврівського, 1743–1744 рр. Добромильського монастирів. Помер у 1755 р. ЛННБ ВР, ф. 3, спр. 435, с. 386.

¹² Кузьмич Ієронім – час та місце народження, вступу до чернецтва не встановлені. Впродовж 1711–1723 та 1727–1735 рр. був ігуменом Добромильського монастиря. Під час урядування завершив побудову монастирського мурованого храму св. Онуфрія. Для завершення будівництва пожертвував у 1723 р. родинний будинок у Перемишлі, який було розібрано та отриманий будівельний матеріал перевезено до Добромиля. 1725 р. започаткував пом'яник Добромильського монастиря, в якому записаний як фундатор та благодійник, оскільки пожертвував 2000 злотих на побудову храму св. Онуфрія. 1731 р. поруч із церквою збудував двоповерховий корпус келій. Він, будучи сумлінним і працелюбним, звелів довкола монастиря звести муровану загороду. Помер у 1739 р. Ю. Стецик, *Василіанські монастирі Перемишльської...*, с. 147, 243, 346.

porrectae observata jure communi descripta de gradib[us] intromissionum solennitate idq[ue] sub ramo veridi in fundos suprascriptos ac aedificia in eisdem fundis existentia intromisit et in easdem fundos ac aedificia ad p[rae]sens exstant introduxit in pacificam ac realem possessionem (salvis tamen oneribus respublicae et civitatensibus per possessores deportandis et persolvendis) dimisit nomine intromissionem officiosam denegante imo libere g[e]n[er]osis Wolczanski conjugib[us] eandem admittentibus. (S. 560) actus intromissionis judicialis nota. Joannes Casimirus Sokolowski judiciorum advocatium, ac scabinalium Premisliens[ium] judex Juratus manu propria. Ex actis advocatilib[us] scabinalib[us] Premisliens[ibus] extraditis est. Locus sigilli. Michael Hryniewicz judiciis advocatialis Premisliensis notarius jurator manu propria. Post actus intromissionis ingrossationem. Originale ejusdem suprescripti g[e]n[er]oso offerenti extraditum est. De quo extradito officium praesens quietatus.

[Центральний державний історичний архів України у м. Львові. – Ф. 13 «Перемишльський гродський суд». – Оп. 1. – Спр. 554. «Акт введення Добромильського монастиря у володіння (інтромація) фільварком перемишльського передмістя Блоння» (11.06.1735 р., Перемишль). – С. 558–560. Рукопис. Облята 1740 р.]

Документ II.

S. 555. *S[imi]lis oblata contractus arendatorij inter R[everendissimus] P[ater] Wysocki contionatore cathedrae Prem[isliensis] rith[us] graeco latino uniti et Justinum Lannikiewicz O[rdo] S[ancti] B[asilii] M[agni] ab una et g[enerosis] Rogowskie con[iu]ges p[ro]te ab altera respectu p[rae]dij supramemorati.*

Ad officium et acta praesentia castrensia capit[anealia] Prem[islia] veniens personaliter generosus Joannes Wołczański obtulit eidem officio p[rae]senti et ad actum eandem porrexit contractum arendatorium petens et affectans a se offerenti hunc contractum intro contentum suscipi et actis suis ingressum demandare cui affectationi et juris communi regni officium p[rae]sens annuendo p[rae]fatum contractum (s. 556) praescripto offerente suscepit et actis suis connotavit de tenore tali.

Міędzy wielebnymi w Bogu ichm[oś]ciami o[jcami] Jozefatem Wysockim¹³ kon-

¹³ Висоцький Йосафат – світське ім'я – Якуб, син Івана із шляхетського роду Сас та Марії. Народився 23.10.1709 р. у с. Святе Перемишльської землі. Закінчив філософські студії у Ярославській школі отців єзуїтів. Вступив до чернецтва 23.09.1733 р. у Добромили. Після короткого часу чернечих випробувань 14.11.1733 р. склав чернечі обіти професа та отримав іерейські свячення 24.06.1734 р. із рук перемишльського владики Ієроніма Устрицького у Перемишльському кафедральному соборі та повернувся назад до Добромильського монастиря. Після року проповідування призначений ігуменом кафедрального собору у м. Перемишлі, де також виконував обов'язки проповідника (2 р.), а далі став офіціалом (3 р.). У серпні 1740 р. відправлений до Львова, будучи ігуменом монастиря при Ставропільській церкві. 1.05.1741 р. призначений київським митрополитом Атанасієм Шептицьким на посаду київського офіціала та відправлений до Битенського монастиря, де протягом 3 років був ігуменом обителі. Уповноважений проводити візитації монастирів Святопокровської провінції. Згодом скерований до Крилоського монастиря для виконання обов'язків галицького офіціала, а через пів року проводив візитації по монастирях Правобережної України. У серпні 1744 р. відправлений до Жовкви, будучи ігуменом монастиря впродовж 2 років. Із 1746 р. – ігумен Крехівського монастиря, де

wentu dobromilskiego natenczas kaznodzieją katedralnym przemyskim i Justynem Łanikiewiczem konwentu ławrowskiego reguły ś[więtego] Bazylego Wielkiego ad praesens z dyspozycji j[aśnie] w[ielmożnego] j[ego]m[oś]ci księdza Ustrzyckiego graeci rithus latino uniti przemyskiego, sanockiego, samborskiego episkopa przy katedrze przemyski[e] ad saedis S[ancti] Joannis Baptistae residującymi z jednej a ichm[oś]ciami Andrzejem Rogowskim i Barbarą z Kordowskich małżonkami z drugiej strony stanęło pewne i w niwczym nieodmienne postanowienie w niżej opisany sposób.

Iż pomienieni wielebni ichmość o[j]cowie] bazyliani[e] mając sobie od ichmość państwa Jana Wołczańskiego i Teresy z Niedźwieckich małżonków folwark na przedmieściu przemyskim Błoniu nazwane zapisany tenże sam folwark pomienionym ichm[oś]ciom państwu Rogowskim małżonkom w rocznią arędowną puszcżają possessję, która possessja od dnia i święta świętego Wojciecha biskupa w roku niniejszym tysięcznym sied[e]msetnym trzydziestym szóstym już zaczęta kończyć się powinna będzie w roku przyszłym da Bóg tysięcznym sied[e]msetnym trzydziestym siódmym na takowyż dzień i święto świętego Wojciecha, z którego folwarku rocznej arendy i[ch]mość państwo Rogowscy w[ielebnym] o[j]com] bazylianom dać mają summy zł[otych] p[o]l[skich] sto dwadzieścia, z której ponieważ ad praesens wyliczyli zł[otych] sied[e]mdziesiąt dwa przeto praesenti quietantur kontraktu resztującą zaś summę zł[otych] p[o]l[skich] czterdzieści os[ie]m ichmość państwo Rogowscy przed ekspiracją tego kontraktu na niedziel dwie do rąk i za kwitem ichm[oś]ciów o[j]ców] bazylianów oddać powinni będą, a jeżeliby jakowy deces w podanej inwentarzem osobliwszy intracie za słusznym dokumentem i uznaniem przyjacielskim ichmość państwo Rogo[w]scy mieć mieli, tedy z tej resztującej czterdziestu ośmiu złotych takowy deces kompensować wielebni o[j]cowie] bazylianie submitują się. Ogrody i pole do tegoż folwarku należące jako ichmość państwo Rogo[w]scy zasiane odbierają tak przy ekspiracji tego kontraktu takimże nasieniem jako się osobliwym opisze inwentarzem (s. 557) oddać powinni będą. Krów dwie przez ichmościów państwa Wołczańskich na tymże folwarku zostawionych, ponieważ i tą na tymże folwarku dla konserwacyi gospodarstwa przez ichmościów państwa Rogowskich zostaje się i zimować się mają od tych ichmość państwo Rogo[w]scy w[ielebnym] o[j]com] bazylianom dać mają masła pół faski i syra tworzydlastego pół kopy, przychówek zaś od tych krów jeżeliby jakowy był i[ch]mość przez połowę dzielić się mają takim sposobem, że i[ch]m[oś]ciom państwu Rogowskim za zimowłą i pastwisko jedno ciele, a drugie w[ielebnym] o[j]com] bazylianom. Dworek ogrodzony, stodoły, brogi, stajnie jak osobliwszym będą opisane inwentarzem tudzież i zasiew ogrodowy i polny wszelkiej konserwacyi i attendencyi ichm[oś]ciów państwa Rogowskich zachowany być ma. Warują sobie ichmość strony obydwie casus fo[r]tuitus jako to broń Boże

урядував 8 років. Урочиста номінація на посаду ігумена відбулася 17.01.1747 р., яку провів о. Ієронім Озинкевич, соцій Святопокровської провінції. На другій Берестейській капітулі (1751 р.) обраний консультором Святопокровської провінції. Поєднував обов'язки консультора та ігумена Жовківського монастиря, а згодом (1754 р.) отримав привілей на посаду Жовківського архимандрита. Номінований на архимандрита коадьютором київської митрополії та холмським владикою Феліціаном Володковичем у Білостоці. У 1763 р. на Білостоцькій капітулі обраний вікарієм провінціала (протоігумена) та консультором для монастирів Перемишльської єпархії. Проживав до 1775 р. у Жовківському монастирі, будучи архимандритом, а далі переїхав до Добромиля. Час та місце смерті не встановлені. Ю. Стецик, *Василіанське чернецтво Перемишльської...*, с. 44–46.

znacznego gradobicia, ognia pioronowego przypadkowego lub przychodniowego przez co by ichmość państwo Rogowscy detryment fortuny swojej ponieść mieli co za decyzją przyjacielską ichmość o[jcowie] bazyliani[e] wszelką łatwością pójść mają od impetycyi wszelkich prawnych i nieprawnych od kogokolwiek i jakimkolwiek sposobem ex possessione et tenula pomienionego folwarku pochodzących o[jcowie] bazylianie ichmość państwa Rogo[w]skich bronić i zastępować powinni będą i to o[jcowie] bazylianie ichm[os]ciom państwu Rogowskim przyrzykają, jeżeliby po ekspiracyi tego kontraktu ten folwark arendować komu inszemu mieli, że ichmość państwa Rogowskich od dłuższej tenuty nie mają alienować, któremu kontraktowi i wniż punktom opisanym strony obydwie sub vadio summae sto dwudziestu złotych strony obydwie dotrzymać deklarują i ten kontrakt takiej wagi i waloru mieć chcą jakoby aktami grodzkimi przemyskimi był roborowany.

Na co dla większej wagi i waloru rękami własnymi podpisują się. (s. 558) Działo się w Przemyślu dnia dwudziestego czwartego maja roku Pańskiego tysięcznego sied[e]msetnego trzydziestego szóstego.

Koni parę przez i[ch]m[os]ć państwa Wołczańskich temu folwarkowi aplikowane przez których że się i[ch]mość państwo Rogowscy obejść mogą, dla tych ichmość o[jcowie] bazylianie pastwisko i zimowlę providere mają. Reparacja budynków wszelakich w czym by jakowa ekspensa być miała pozwala się ichmość państwu Rogowskim za wiadomością jednak i pozwoleniem ichm[os]ciów o[jców] bazylianów.

O[jciec] Jozefat Wysocki Z[akonu] Ś[więtego] B[azylego] W[ielkiego] m[anu] p[ro]p[ria].

O[jciec] Justyn Łannikiewicz Z[akonu] Ś[więtego] B[azylego] W[ielkiego] m[anu] p[ro]p[ria].

Andrzej Rogowski, Barbara Rogowska post cujus contractus praefati ingrassationem originale ejusdae suprascripto offerenti extraditum est de pro extradito off[iciu]m p[rae]sens quietatur.

[Центральний державний історичний архів України у м. Львові. – Ф. 13 «Перемишльський гродський суд». – Оп. 1. – Спр. 554. «Угода між добромильськими, лаврівськими василіанами та подружжям Роговських щодо передачі останнім в оренду фільварку перемишльського передмістя Блоння» (24.05.1736 р., Перемишль). – С. 555–558. Рукопис. Облята 1740 р.]

Документ III.

(S. 553). *Oblata inventarij praedij in Bloniae seu suburbio Premisliensis siti per G[eneroses] Wolczanskie conjuges R[everendissimis] Patribis D[ivi] Basilis Magni ad cathedram Premisliensis rithus graeci uniti residentibus pro obligationibus absolvendis applicati.*

Ad off[iciu]m et acta p[rae]sentia c[astrensia] c[apitanealia] Premisliensia veniens personaliter g[enero]sus Ioannes Wołczański obtulit eadem off[icio] p[rae]sens et ad acti eandem per rexit inventarium infrascriptum petens et affectans a se offerente hoc inventarium per officium p[rae]sens suscipi et actis suis in grosseri demandavi. Cujus affectationi et juris communi regni off[iciu]m p[rae]sens annuendo p[rae]fatum inventarium a suprascripto g[enero]so offerente suscepit et actis suis connotavit de tenore sequenti.

Inwentarz folwarku i dworku przez i[ch]m[os]ci państwa Wołczańskich w[ielebnym] o[jcom] bazylianom przy katedrze przemyskiej rezydującym zapisanego, a przez tychże w[ielebnych] o[jców] bazylianów ichm[os]ciom państwu Rogowskiemu na rok modo arendowano jako kontrakt w sobie opiewa puszczonego, spisany die 24 junij 1738 anno.

Primo. Od Błonia i figury wjeżdżając do tego folwarku wrota proste z deszczek na wętokach drewnianych, na podwórzu studnia drzewem ocembrowana reparacyi potrzebująca, z żurawiem i wiaderkiem niewielkim i korytkiem. Do dworku wchodząc ganeczek przede drzwiami na[o]koło obudowany tarciami ze dwoma dzwiczkami na biegunach drewnianych. Drzwi do sieni drewniane na biegunach z zamkami i z zamknięciem drewnianymi. Drzwi do izby drewniane z zawiasami i kluczem żelaznym i stolik niewielki okrągły z szufladką bez zamku, stołek do siedzenia okrągły. Zydel przydłuższy, okien dwie w ołów oprawnych na dworce się otwierających ze wszystkim dobre z haczkami żelaznymi i okiennicami drewnianymi na zawiasach żelaznych. Piec kaflowy zielony ze wszystkim dobry, z tej izby do alkierza drzwi drewniane na zawiasach żelaznych z skoblem i klamką i wrzeciążek. W alkierzu okno w ołów oprawne ze wszystkim dobre z okiennicą drewnianą na zawiasach żelaznych z przechodnią żelazną, podłoga jak w izbie, tak w alkierzu drewniana dobra, w izbie obrazów papierowych wielkich i małych wszystkich numero pięć.

Ex opposito tej izby (s. 554) do której drzwi drewniane na biegunach drewnianych z kołkiem drewnianym, w piekarni piec piekarski gliniany na fundamencie drewnianym, przy którym ławka na dwóch słupkach niewielki przypiecek, od przypiecka ławy aż do stołu. Stół od ściany do ściany. Przed piecem przy ścianie półka niewielka drewniana, w sieni nie masz. Przy piekarni komora poboczna, do której drzwi na biegunach drewnianych z skoblem i wrzeciążem żelaznymi, [...] z sieni na górę schody drewniane bez drzwi, na górze pług z spodnim żelazem, bez trzocki przedniego i skrzynka do rżnięcia siewki bez okówki, na górze [...] schowanie do komory do którego schowania drzwi na biegunach drewnianych z skoblem i wrzeciążem żelaznym.

Przy piekarni stajenek dwie drewnianych z podłogami drewnianymi, w których żłobów dwa i drabiny dla założenia siana dwie, do nich drzwi na biegunach drewnianych, u jednych drzwi z skoblem i wrzeciążem żelaznymi. Pobudowanie te wszystko pod dachem gontami pobitym.

Chliwków dwa na podwórzu z chrustu grodzonych, nakrytych słomą i drzwiczkami drewnianymi, z sieni drzwi na tył do sadu na biegunach z zamknięciem drewnianym, w końcu izby pasieczka przygrodzona, do której drzwi na biegunach drewnianych pod daszkiem płótem wkoło ogrodzona i ocieniona, w której daszek dla ulów jeden. Pod tym daszkiem leżączka jedna z pszczołami i stojak, druga leżączka próżna i stojak.

Blisko tej pasieczki brogów dwa in parte reparacyi potrzebujących, od spodu płótem podgrozdzone, stodoła wielka z dwoma sąsiekami dla ułożenia zboża, z drzewa grubego budowana. Wrota do niej na dwie strony otwierające się na biegunach drewnianych z skoblem i wrzeciążem żelaznymi do zamknięcia.

Za tą stodołą wozownia z drzewa budowana alias bruskami, deszczkami około stawiona, do niej wrota na biegunach drewnianych z skoblem i wrzeciążem żelaznymi.

Stodoła, wozownia i brogi słomą poszyte, tylko zwody do stodoły gontami pobite. W sadzie płot z chrustu, gdzie [...] pasieka bywała wkoło grodzony, do tego ogro-

dzenia odzwierki drewniane, pod dachem drzwi (s. 555) nie masz, tylko chrustem zaplecione.

Krów dwie dobrych, jedna czarna wielka, druga czarna krasista. Gąs z siedmioro gęsiętami, to jest gąs jedna stara a sześcioro gąsiąt maleńkich. Kur troje, maciora jedna młoda alias świnka.

Płoty circum circa ogrodzone jedne chrustem laskowym, drugie wierzbowym. Ogrody i grunta wszystkie pozasiewane tak pod zimę żytem i pszenicą jako konotata osobliwie świadczy, jako też na wiosnę pszenicą jarą, żytem jarem, grochem, jęczmieniem, bobem, prosem, konopiami i grzedy także posiane tak wkoło marchwią jako i inną jarzyną oprócz tylko że kapusty dwa zagony niezasadzone niżej stodoły.

Który to inwentarz dla większej wagi i pewności strony pomienione podpisują przy ichmościach panach przyjaciołach i przy bytności i[ch]m[o]ści państwa Wołczańskich kollatorów o[j]ciec Jozafat Wysocki Z[akonu] Ś[więtego] B[azylego] W[ielkiego] m[anu] p[ro]p[ria], o[j]ciec Justyn Łannikiewicz Z[akonu] Ś[więtego] B[azylego] W[ielkiego], Andrzej Rogowski, B[arbara] Rogowska, Jan Wołczański, Teresa Wołczańska, Jan Uruski, przy tym będący podpisuje się m[anu] p[ro]p[ria]. Franciszek Mańkowski m[anu] p[ro]p[ria], post cujus inventarij ingressotionem originale ejusae suprascripto offerento extraditum est de pro extradito off[iciu]m p[rae]sens quietatur.

[Центральний державний історичний архів України у м. Львові. – Ф. 13 «Перемишльський гродський суд». – Оп. 1. – Спр. 554. «Інвентарний опис фільварку перемишльського передмістя Блоння» (24.06.1738 р., Перемишль). – С. 553–555. Рукопис. Облята 1740 р.]

Документ IV.

(s. 1024) *Ma[nifesta]tio Wołczańska de diligentia.*

Osobiście stanąwszy przed aktami grodzkimi przemyskimi urodzona j[ei]mość pani Teresa z Niedźwieckich Wołczańska niegdy[ś] ś[więtej] pamięci j[ego]m[o]ści pana Jana Wołczańskiego burgrabiego grodu przemyskiego małżonka pozostała wdowa i od tegoż zwyż rzeczonego małżonka swego na fortunie tegoż pozostałej dożywotnia pani. Stosując się do pier[w]szej transakcyi fundacyjnej w roku 1734 dnia jedynastego miesiąca czerwca tak przez siebie manifestan[t]kę jako i pomienionego niegdy[ś] ś[więtej] pamięci j[ego]m[o]ści pana Wołczańskiego bu[r]grabiego przemyskiego z jednej, a ichmościami księżą Ambrożym Szczygielskim kaznodzieją na ten czas katedralnym przemyskiem i j[ego]mość księdzem Bartłomiejem Nehrebeckiem zakonnikami reguły Ś[więtego] Bazylego za konsensem przełożonych i starszych zakonu tegoż nomine konwentów dobromilskiego i ławrow[owskiego] czyniącemi spisany i actami grodu przemyskiego roborowany i do aktów tychże grodzkich circa roborationem per oblatam podany tudzież referując się do powtórnej approbacyi officiose przed temiż aktami grodzkimi przemyskimi roku 1743 feria quinta ipso die festi Praesentationis B[eatae] V[irginis] M[ariae] tak przez siebie terażniejszą manifestantkę jako też przez i[ch]m[o]ści panów Bazylego i Grzegorza Wołczańskich braci rodzonych niegdy[ś] świętej pa-

mięci j[ego]m[o]ści pana Jana (s. 1025) Wołczańskiego burgrabiego przemyskiego zeznanej i tę fundacyjną transakcję objaśniającej zabiegając wszelkiej całości pomienionej fundacyi na złotych tysiąc pięćset polskich na folwarku przedmieścia przemyskiego za Bramą Lwowską na Błoniu leżącym i na gruntach jego zapisanych i wiecznymi czasy konwentowi dobromilskiemu Ordinis Divi Basilij Magni cum usu fructu ac pendendis censibus incorporowanych.

Tak kiedy widzi terazniejsza manifestantka i fundatorka, że intencja teźże wraz oraz i świętej pamięci męża Jej przez wtrącenie się niesłuszne zwierzchności prześwietnej katedry przemyskiej osobliwie przez i[ch]m[o]ści księdza Teodora Jankowskiego namies[t]nika przemyskiego i Demetriusza Seredyńskiego parocha błońskiego przemyskiego, instygatora konsystorskiego ritus gr[a]eci latino uniti, i innych osób do katedry przemyskiej należących wdzierających się nienależycie do folwarku na Błoniu zostającego pod Przemyślem, na którym 1500 złotych polskich summa tak przez siebie manifestan[t]kę jako i niegdy[ś] ś[więtej] pamięci męża swego konwentowi dobromilskiemu wiecznie jest zapisana i inkorporowana sollennie manifestuje się, a to iż tak świętej pamięci mąż terazniejszy manifestującej się jako i przerwczona jejmość pani Teresa z Niedźwieckich Wołczańska burgrabina przemyska wspólnym staraniem i pracą przy błogosławieństwie Pana Boga dorobiwszy się sumki pomienionej 1500 złotych w tymże folwarku przemyskiem i gruntach do niego należących lokowanej zawdzięczając dobrodziejstwa Boskie z Opatrzności Świętej sobie w życiu udzielone też summę Zakonowi Ojców Bazyljanów konwentu dobromilskiego na ewikcyi przy katedrze przemyskiej rezydującym zapisali, jednakże (s. 1026) nie katedrze przemyskiej ale zakonnikom reguły Świętego Bazylego i konwentowi dobromilskiemu tę fundację swoją inkorporowali. Stante vita niegdy[ś] świętej pamięci j[ego]m[o]ści pana Jana Wołczańskiego temuż konwentowi dobromilskiemu i zakonnikom jego w aktualną posesję per intromissionem officiosam ten folwark cum omni usu fructu odddali, na fundamencie którego prawa i fundacyi specyfikowanej konwent dobromilski i zakonnicy jego niegdy[ś] świętej pamięci panu Grzegorzowi Wołczańskiemu bratu nieboszczyka j[ego]m[o]ści pana burgrabiego przemyskiego rodzonemu ten folwark subarendowali i prowizję z niego należącą do konwentu dobromilskiego pro absolvendis obligationibus in dubitati die non praepedite zabierali. Teraz zaś post subsecuta fata pomienionego j[ego]m[o]ści pana Grzegorza Wołczańskiego w roku przeszłym tysiącnym sied[e]msetnym czterdziestym siódmym (s. 1027) ultimis diebus decembris pomienieni i[ch]mość księza Jankowski namies[t]nik, Seredyński paroch błoński dyspozycją i usługi prześwietnej katedry przemyskiej mający bez żadnego prawa pretekst sobie uformowawszy jakowyś do teźże fundacyi zakonowi ojców bazyljanów i konwentowi dobromilskiemu służącej myśl i intencją tak niegdy[ś] świętej pamięci j[ego]m[o]ści pana Wołczańskiego i sukcesorów jego, jako i terazniejszej manifestantki i fundatorki chcąc odmienić i prawie tę świętobliwą intencję nienależytym wdzieraniem się w posesję folwarku i sumae na nim zapisanych zatłumić niedawnymi czasy roku terazniejszego tysiącnego sied[e]msetnego czterdziestego ósmego miesiąca stycznia subordynowawszy do odebrania osoby duchowne i świeckie ze wsi Wilczego i jurysdykcji jaśnie wielmożnego (s. 1028) j[ego]m[o]ści księdza episkopa przemyskiego ten folwark bez żadnego prawa sobie służącego nienależycie posiadli ludziom z Wilcza sprowadzonym,

okna powybijali, drzewa rodzajne powycinali, i nocą na Wilcze powynosili, płoty popalić dopuścili i w aktualną nienależytą sobie posesję pod tytułem i pretekstem prześwietnej katedry przemyskiej odebrali. Konwent dobromilski i zakonników jego jakowy terażniejszą manifestantkę i tego zapisu fundatorkę znacznie ukrzywdzili przecie terażniejsza manifestantka widząc znaczną odmianę intencji swojej i męża swego w tej fundacyi wiecznemi czasy konwentowi dobromilskiemu inkorporowanej, której nie chcąc w ni w czym sprzeciwić się nullitate et invaliditate intrusive przez zwierzchność katedry przemyskiej do tego folwarku i fundacyi se ingescionis de accepit totali usurpative intromissionis et possessionis. Per easdem ad modum reverendas Jankowski et Seredyński re[verendissim]m[is] perillustris cathedrae ritus graeci latino uniti agentes jako najsolenniej manifestują się salvam manifestacyi poprawienia się przyczynienia, odmienienia z jegomość panem Wołczańskim konsukcessorem i teźże fundacyi fundatorem każdego czasu i na każdym miejscu zastawując facultatem.

[Центральний державний історичний архів України у м. Львові. – Ф. 13 «Перемишльський гродський суд». – Оп. 1. – Спр. 575. «Маніфестація Терези, вдови Івана Волчанського, про незаконне захоплення фільварку перемишльського передмістя Блоння» (січень 1748 р., Перемишль). – С. 1024–1028. Рукопис. Запис 1748 р.]

Bibliografia

- Львівська національна наукова бібліотека імені В. Стефаника. Відділ рукописів (ЛННБ ВР). Ф. 3. Спр. 435. С. 160, 386.
 ЛННБ ВР. Ф. 3. Спр. 436. С. 475.
 Центральний державний історичний архів України у м. Львові (далі ЦДІАЛ).
 Ф. 13. Оп. 1. Спр. 554. С. 553–555.
 ЦДІАЛ. Ф. 13. Оп. 1. Спр. 554. С. 555–558.
 ЦДІАЛ. Ф. 13. Оп. 1. Спр. 554. С. 558–560.
 ЦДІАЛ. Ф. 13. Оп. 1. Спр. 575. С. 1024–1028.
 Балик Б. (ЧСВВ), *Монастирі Перемиської єпархії за владцтва Ін. Винницького*, „Записки ЧСВВ” 1958, т. 3, серія II, секція II, с. 69–97.
 Ваврик М. (ЧСВВ), *По василіанських монастирях*, Торонто 1958.
 Ваврик М. (ЧСВВ), *Василіанські монастирі в Перемиській землі*, [w:] *Перемишль. Західний бастион України. Збірник матеріалів до історії Перемишля та Перемиської землі. Під редакцією проф. Б. Загайкевича*, Нью-Йорк–Філадельфія 1961, с. 86–96.
 Візер С., *Монастирі в Україні першої половини XVII ст.: міжконфесійне протистояння*, „Пам’ять століть” 2004, № 2, с. 70–78.
 Добрянский А., *Исторія Епископовъ трехъ соединенныхъ епархій Перемишльскої, Самборскої и Сяноцкої, отъ найдавнішихъ временъ до 1794*, Львовъ 1893.
 Заброварний С., *Інституційний розвиток суспільного життя українців Перемишля та Перемиської землі*, [w:] *Перемишль і Перемиська земля протягом віків*, т. 3, Перемишль–Львів 2003, с. 15–16.

- Коссак М. (ЧСВВ), *Монастирі Галичини (передрук праці 1867 р.)*, „Лавра” 1999, № 9, с. 51-56.
- Крип'якевич І., *Середньовічні монастирі в Галичині. Спроба каталогу (передрук праці 1930 р.)*, „Лавра” 1999, № 5, с. 45-64.
- Лакота Г. (ЧСВВ), *Зібрані історичні праці*, Перемишль 2003.
На Спомин, Перемишль 1930.
- Никорович Ю. (ЧСВВ), *Церкви та монастирі Перемишля та Перемишльської єпархії (передрук праці 1879 р.)*, „Лавра” 1999, № 11, с. 46-55, № 12, с. 50-54.
- Павлине П., *З історії Перемиської греко-католицької капітули*, [w:] *Перемишль і Перемиська земля протягом віків*, т. 3, Перемишль–Львів 2003, с. 167-188.
- Патрило І. (ЧСВВ), *Нарис історії Василіян від 1743 до 1839 р.*, „Записки ЧСВВ” 1988, т. XIII (XIX), серія II, секція II, с. 183-283.
- Перемишльський архів. Документи архіву греко-католицького єпископства в Перемишлі*, „Богословія” 1982, т. 46, с. 178-207.
- Смуток І., *Формування еліт та історія шляхетського стану Прикарпаття доби пізнього середньовіччя (XIV–XVIII ст.)*. Навчальний посібник, Дрогобич 2012.
- Стецик Ю., *Василіанське чернецтво Перемишльської єпархії (друга половина XVIII ст.): словник біограм*, Жовква 2015.
- Стецик Ю., *Василіанські монастирі Перемишльської єпархії (кінець XVII–XVIII ст.): монографія*, Жовква 2015.
- Чернецкий В., *Звестки о месте Перемышли*, Коломыя 1897.
- Chotkowski W., *Redukcje monasterów Bazylijańskich w Galicji*, Kraków 1922.
- Hauser L., *Monografia miasta Przemyśla*, Przemyśl 1991.
- Lorens B., *Bazylianie prowincji koronnej w latach 1743–1780*, Rzeszów 2014.

Abstract

Dobromir Monastery Grange Court and Property Files in Przemyśl in 1734–1748

An overview of local works on the history of religious culture of early modern Peremyśl is given. Special works on the study of eastern monasticism in the town have been singled out. An overview of documentary collections for the study of the history of the monastery farm is presented. The basic historical information about the monastic center of the eastern rite at the cathedral of the Nativity of John the Baptist in Peremyśl is given. It has been established that the foundation documentation of this monastery has not been preserved to this day. Instead, the acts of the Peremyśl town court were found and put into scientific circulation: introduction into possession, lease contract, inventory description, manifestation.

The ways of acquiring the monastery property are outlined and the material support of the monastery is determined. Biographies of secular donors and basilian monks who worked at the cathedral were reconstructed. The circumstances of the litigation over the monastic property caused by the transfer of the jurisdiction of the basilian monks from the eparchial to the proto-abbot's subordination have

been clarified. A description of the monastery farm is presented. The conditions for transferring the farm to lease are determined. A selection of documents for the study of the history of the farm of Dobromil monastery is offered.

Keywords:

Monastery farm, protestation, manifestation, inventory, agreement, intromission.